

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa "A..." S.A. we W.
przeciwko Samodzielnemu [...] Szpitalowi Klinicznemu
w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 19 czerwca 2017 r., sygn. akt VI ACa [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 października 2015 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanego na rzecz „A...” S.A. we W. i „N...” S.A. we W. kwotę 305 048,01 z ustawowymi odsetkami od wyszczególnionych kwot i dat wymagalności tytułem ceny za sprzedane pozwanemu przez spółkę „A...” leki.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w W. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 października 2015 r. w ten sposób, że oddalił powództwo „N...” S.A. we W.

Pozwany oparł skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego i nowego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wykładni art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 160; dalej: „u.d.l.”) w kontekście umów konsorcjum zawieranych przez wierzyciela zakładu opieki zdrowotnej z podmiotem finansującym, zmierzających do przejęcia zobowiązań tych zakładów oraz udzielania pełnomocnictwa temu podmiotowi celem uzyskania zapłaty. Potrzeba wykładni przepisów prawa, w ocenie skarżącego, dotyczy także art. 54 ust. 5 u.d.l., art. 356 § 2, art. 508 k.c. w związku z przejęciem zobowiązania zakładu opieki zdrowotnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymagania określa art. 398⁴ k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich

uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia jest konieczne dla rozpoznania sprawy oraz innych podobnych spraw.

Skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości dotyczą przepisu art. 54 ust. 5 u.d.l. w kontekście problemów objętych obydwoma przyczynami. Z uwagi na to, że zakresy obu tych przesłanek częściowo pokrywają się, i dotyczą wykładni

częściowo tych samych regulacji, zostaną omówione łącznie. Nie ma podstaw do uznania, że kwestia wykładni art. 54 ust. 5 u.d.l. w dalszym ciągu wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego, skoro w wielu orzeczeniach zawarte zostało określenie zasady, wyłączającej możliwość zmiany wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieku zdrowotnej bez zgody podmiotu tworzącego. Odnosi się to do wszelkich czynności prawnych, które prowadzą do niedopuszczalnego skutku. Wątpliwości skarżącego pozbawione są także doniosłości w odniesieniu do niniejszej sprawy, która dotyczy roszczenia następcy prawnego dostawcy o zapłatę za dostarczone pozwanemu produkty. Nie chodzi bowiem o zmianę osoby uprawnionej do żądania zapłaty, a ewentualne powiązania prawne dostawcy z innymi podmiotami, które zmierzałyby do przejęcia zobowiązania pozwanego i finansowania jego działalności, które pozostają poza stosunkiem prawnym nawiązanym przez strony. Obowiązkiem pozwanego było wykazanie wykonania zobowiązania względem jego kontrahenta. Ewentualne porozumienia zawarte przez dostawcę z innymi podmiotami, mające na celu zapłatę na jego rzecz nawet bez zgody zakładu opieki zdrowotnej, nie mają wpływu na jego obowiązek zapłaty względem dostawcy za dostarczone towary. Wyjaśnianie poruszonych problemów nie miałoby bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie, skoro podstawa faktyczna i prawna zaskarżonego orzeczenia związana jest właśnie z zobowiązaniem pozwanego do zapłaty ceny za dostarczone mu towary.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do przyjęcia. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

jw

ał